Seraphim Sarovsky

Kahirupan jeung Ajaran

Uskup Alexander (Mileant)

Eusi:

Kahirupan **2**

Pitunjuk **6**

Ngeunaan Allah 6
Alesan sumpingna Kristus 7
Iman 7
Harapan 8
Asih ka Gusti 8
Ngarawat jiwa 9
Asih ka tatangga 9
Karunya 10
Teu ngadili jeung hampura kana kalepatan 11
Taubat 12
Puasa 12
Kasabaran jeung handap asor 13
Panyakit 14
Katentreman jiwa 14
Prestasi 17
Kasucian Haté 18
Ngaréngsékeun Gerak-gerik Haté 18
Kahariwang kaleuleuwihi ngeunaan urusan dunya 19
Sedih 20
Kahirupan Aktif jeung Kontemplatif 20
Cahaya Kristus 21
Pangrengsepan Roh Suci 22

Kahirupan

Santo Seraphim (lahir Prokhor Moshnin) lahir taun 1759 di Kursk dina kulawarga padagang. Dina umur sapuluh taun, manéhna gering pisan. Salila geringna, manéhna ningali Indung Allah dina impian, anu jangji bakal nyageurkeun manéhna. Sababaraha poé saterusna, diayakeun prosesi di Kursk mawa ikon mujijat Ibu Allah ti wewengkon éta. Kusabab cuaca goréng, prosesi éta nyokot jalan pondok ngaliwatan imah kulawarga Moshnin. Sanggeus indungna nungtun Seraphim ka ikon mujijat éta, manéhna mimiti cageur gancang. Ti yuswa ngora, manéhna kudu ngabantu kolotna di toko, tapi manéhna henteu pati resep kana dagang. Seraphim ngora resep maca riwayat para wali, indit ka garéja, jeung nyalira pikeun solat.

Nalika yuswa 18 taun, Seraphim niat teguh pikeun nyandak sumpah biarawan. Indungna mikeun berkah ka manéhna ku salib tambaga anu gedé, anu dipakéna di luhur pakean salila sésa hirupna. Saatos éta, manéhna asup ka Biara Sarov salaku novis.

Ti saprak poé kahijina di biara, pantang dahareun jeung sare anu luar biasa jadi ciri has hirupna. Anjeunna ngan dahar sakali sapoé, sarta éta ogé saeutik pisan. Dina Rebo jeung Jumaah manéhna henteu tuang nanaon. Sanggeus ménta idin ka panggedéna, manéhna mimiti sering mundur ka leuweung pikeun salat jeung renungan. Teu lila manéhna gering deui parah sarta kapaksa nyéépkeun lolobana waktosna di ranjang salila tilu taun.

Kali deui, anjeunna cageur ku Sang Putri Maria Nu Maha Suci, anu nembongan ka anjeunna dibarengan ku sababaraha wali. Bari nunjuk ka Seraphim Nu Dipikahormat, Sang Putri Maria Nu Maha Suci ngawartoskeun ka Rasul Yohanes Nu Teologian: 'Anjeunna ieu asalna ti golonganku.' Teras, bari nyabak gigirna ku tongkatna, anjeunna nyageurkeun anjeunna.

Pangkut sirahna kana ordo monastik lumangsung dina taun 1786 (nalika yuswana 27 taun). Anjeunna dipasihan nami Seraphim, nu dina basa Ibrani hartina 'seuneu, hurung'. Teu lila ti harita, anjeunna diangkat jadi hierodeakon. Manéhna hirup

saluyu jeung ngaranana kalayan sumanget anu luar biasa dina doa. Manéhna nyéépkeun sakabéh waktuna, iwal pikeun reureuh sakedap, di jero garéja. Di tengah-tengah pangibadahan jeung palayanan liturgi sapertos kitu, St. Seraphim dipasihan wahyu ngeunaan malaikat-malaikat anu babarengan ngalaksanakeun misa jeung nyanyi di jero garéja. Salila Liturgi dina Kemis Suci, anjeunna ningali Gusti Yesus Kristus nyalira dina wangun Putra Manusa, asup ka garéja dibarengan ku bala langit sarta maparin berkah ka jalma-jalma anu keur ngadoa. Kaget ku panglihatan éta, Anjeunna anu Dipikahormat teu tiasa nyarita salila lami.

Dina taun 1793, Anu Mulya Seraphim diangkat jadi hieromonk, sanggeus éta, salila sataun, manéhna ngalaksanakeun Liturgi Ilahi jeung nampi Komuni Suci sapopoé. Saterusna, Santo Seraphim ngamimitian mundur ka 'gubug pangasingan anu jauh' — hiji leuweung nu jauh lima versts ti biara Sarov. Tingkat kasampurnaan anu dihontalna dina mangsa éta kacida hebatna. Sato galak—beruang, kelenci, serigala, rubah, jeung sajabana—sok datang ka gubuk sang askét. Hiji biarawati sepuh ti Biara Diveyevo, Matrona Pleshcheeva, nyaksian langsung Santo Seraphim méré dahareun ka hiji beruang anu datang ka anjeunna ku pananganana sorangan. "Beungeut sang guru agung katingalina kacida éndahna dina waktos éta. Éta sumringah tur caang, siga beungeut malaikat," ceuk manéhna. Nalika cicing di pondok pertapaanna, Sang Seraphim nu dipikahormat kungsi diserang parah ku maling. Sanajan manéhna sacara fisik kacida kuatna tur mawa kapak, Sang Seraphim nu dipikahormat henteu nolak maranéhna. Salaku jawaban kana paménta maranéhna pikeun duit jeung ancamanana, manéhna nurunkeun kapakna ka taneuh, ngahimpun leungeunna dina tanda salib di dadana, sarta pasrah ka maranéhna kalayan handap asor. Maranéhna mimiti nyerang sirahna ku sisi kapakna sorangan anu taya landak. Darah ngocor tina sungut jeung ceulina, sarta manéhna pingsan. Sanggeus éta, maranéhna mimiti ngéléhkeun manéhna ku balok kai, nginjak-injak manéhna, sarta nyeret manéhna di taneuh. Maranéhna eureun ngéléhkeun manéhna sanggeus maranéhna yakin yén manéhna geus maot. Hiji-hijina harta karun anu

kapanggih ku maling di selna nyaéta ikon Karunya Lembut Ibu Gusti, anu sok dipikadoa ku anjeunna. Sababaraha waktu engké, nalika maling-maling éta katangkep tur dibawa ka pangadilan, Romo Anu Mulya nyuwunkeun hampura pikeun maranéhna ka hakim. Sanggeus dipukuli ku maling-maling éta, Romo Anu Mulya Seraphim kéněh bongkok salila sésa hirupna.

Teu lila sanggeusna dimimitian mangsa kahirupan St Seraphim salaku jalma nu cicing di luhur batu, nalika anjeunna nyéépkeun poé-poéna di hiji batu deukeut 'gurun leutik' jeung peuting-peutingna di jero leuweung. Anjeunna ngadoa ampir tanpa eureun, kalayan leungeunna diangkat ka langit. Karesep ascetic ieu lumangsung salila sarébu poé.

Saatos nampi wahyu istiméwa ti Indung Gusti dina ahir hirupna, Santo Seraphim nyepeng peran salaku pangurus. Anjeunna mimiti nampi sakumna anu datang ka anjeunna pikeun ménta nasehat jeung pituduh. Rebuan jalma ti sagala rupa lapisan masarakat ayeuna mimiti ngadatangan pangurus éta, anu ngabeungharkeun maranéhna tina harta karun spiritualna, anu dihontal ngaliwatan mangtaun-taun pangabdian asétik. Sadayana mendakan yén St. Seraphim téh lemes, bagja, jeung tulus pisan. Anjeunna biasana nyapa saha waé anu datang kalayan kecap: 'Kabagjaan abdi!' Ka seueur jalma anjeunna masihan naséhat: 'Miboga sumanget anu tentrem, jeung rébuan jalma di sabudeureun anjeun bakal disalametkeun.' Saha waé anu sumping ka anjeunna, sang guru bakal sujud ka taneuh di hareupeun maranéhna sadayana sarta, bari méré berkah, anjeunna sorangan bakal nyium leungeun maranéhna. Anjeunna henteu peryogi jalma-jalma anu sumping pikeun nyaritakeun kaayaan dirina, sabab anjeunna terang naon anu aya dina haté maranéhna. Anjeunna ogé biasa nyarios: "Sumanget gumbira mah sanés dosa. Éta ngusir kacapean, sarta kacapean ngarah ka putus asa, sarta teu aya nu leuwih parah tibatan éta."

'Ah, mun anjeun nyaho,' cenahna ka saurang biksu, 'kumaha kabagjaan, kumaha amisna nu nungguan jiwa jalma nu bener di Sawarga, tangtu anjeun bakal niat nahan sagala rupa kasedihan, panganiayaan, jeung fitnah dina kahirupan di dunya ieu kalayan

sukur. Lamun sél awak urang ieu pinuh ku cacing, sarta lamun cacing-cacing éta ngadahar daging urang salila hirup urang di dunya ieu, urang bakal daék narima éta kalayan gumbira, salami urang henteu kaleungitan kabagjaan swarga anu parantos disiapkeun ku Gusti pikeun jalma-jalma anu bogoh ka-Na."

Carita anu luar biasa ngeunaan parobahan sang suci dicatet ku Motovilov, saurang pangagum jeung murid caket Sang Suci Seraphim. Ieu kajadian dina usum tiris, dina poé mendung. Motovilov keur diuk dina tunggul tangkal di leuweung. Santo Seraphim ngadekuk di hareupeun anjeunna, nyarita ka muridna ngeunaan harti kahirupan Kristen jeung ngajelaskeun kunaon urang, salaku urang Kristen, hirup di bumi.

"Roh Suci kudu asup kana hate," saur anjeunna. "Sadaya kahadéan anu urang lakukeun demi Kristus masihan urang Roh Suci, tapi di luhur sagalana, doa, anu salawasna aya dina kakawasaan urang."

"Bapa," jawab Motovilov, "tapi kumaha abdi tiasa ningali rahmat Roh Suci? Kumaha abdi tiasa terang naha Anjeunna aya sareng abdi atanapi henteu?"

Sang Santo Seraphim ngamimitian masihan conto ka anjeunna tina kahirupan para wali jeung rasul, tapi Motovilov masih teu ngartos. Tuluy sesepuh éta nyekel taktakna pageuh sarta nyarios ka anjeunna: "Ayeuna urang duaan aya dina Roh Allah, Bapa." Kawasna panon Motovilov kabuka, sarta anjeunna ningali yén beungeut sesepuh éta leuwih caang tibatan panonpoé. Dina haténa, Motovilov ngarasa kabagjaan jeung karapihan; awakna haneut, siga dina usum panas, sarta aroma amis ngeusian hawa di sabudeureun maranéhna. Motovilov kacida sieuna ku parobahan anu luar biasa ieu, sarta utamana ku kanyataan yén beungeut sang tuana caang siga panonpoé. Tapi Santo Seraphim ngomong ka anjeunna: "Ulah sieun, Bapa. Anjeun moal tiasa ningali abdi upami anjeun sorangan henteu dieusi ku Roh Gusti ayeuna. Janten, muji syukur ka Gusti pikeun rahmat-Na ka urang."

Ku kituna Motovilov ngartos, boh ku akal boh ku haténa, naon hartina turunna Roh Suci jeung parobahan hiji jalma ku-Na.

Poé Rayana Nu Dipikahormat Seraphim: 1 Agustus jeung 15 Januari (19 Juli jeung 2 Januari nurutkeun kaléndér Garéja)

Troparion: *Ti yuswa ngora anjeun bogoh ka Kristus, hai nu mujur, jeung, Sumanget pikeun ngawula ka Anjeunna wungkul kalayan sumanget, anjeun gawe di gurun kalayan doa anu teu eureun-eureun jeung pagawean beurat; sanggeus ngahontal kanyaah Kristus kalayan haté nu handap asor, anjeun jadi nu dipilih jeung dipikacinta ku Indung Allah. Ku sabab éta kami ngagero ka anjeun: salametkeun kami ku doa anjeun, Seraphim, bapa kami anu paling dihormat… Ka Anjeunna kamulyaan salawasna, amin.*

Pitunjuk

Ngeunaan Allah

Gusti téh seuneu anu ngahangatkeun jeung ngabakar hate jeung jero diri. Ku kituna, upami urang ngarasa tiis di jero hate, nu asalna ti setan (sabab setan téh tiis), hayu urang nyauran Gusti: Anjeunna, sumping, bakal ngahangatkeun hate urang ku kanyaah nu sampurna, henteu ngan ka Anjeunna wungkul tapi ogé ka tatangga urang. Jeung ku haneutna Anjeunna, tiisna musuh kahadéan bakal kabur.

Di mana Gusti aya, di dinya teu aya kajahatan. Sagala nu asalna ti Gusti téh tentrem, mangpaat, sarta nungtun hiji jalma pikeun nyadar kakirangan dirina sorangan jeung jadi handap asor.

Gusti nembongkeun kanyaah-Na ka umat manusa ka urang henteu ngan ukur nalika urang ngalakukeun kahadéan, tapi ogé nalika urang ngahina-Na ku dosa-dosa urang jeung nyorong murka-Na. Sabar pisan Anjeunna nahan palanggaran urang! Jeung nalika Anjeunna ngahukum, kalayan welas asih pisan Anjeunna ngalakukeunana! "Ulah nyebut Gusti bener," saur Anbiya Isaak, "sabab kabeneran-Na henteu katingali dina lampah anjeun. Leres, Daud nyauran-Na bener jeung adil, tapi Putra

Allah parantos nunjukkeun ka urang yén Gusti leuwih hadé jeung welas asih. Di mana kabeneran-Na? Urang téh jalma nu dosa, tapi Kristus paéh pikeun urang" (Isaac ti Siria, Homili 90).

Alesan sumpingna Kristus

1. Asih Gusti ka umat manusa: *'Sabab Gusti kacida nyaahna ka dunya nepi ka Anjeunna masrahkeun Putra tunggalna'* (Yohanes 3:16).

2. Pamulihan citra jeung sarupa Gusti dina manusa anu geus murag.

3. Kasalametan jiwa manusa: *"A Gusti Allah henteu ngutus Putrana ka dunya pikeun ngadili dunya, tapi supaya dunya bisa disalametkeun ngaliwatan Anjeunna"* (Yohanes 3:17).

Ku kituna, nurut kana tujuan Jurusalamet urang, Gusti Yesus Kristus, urang kedah ngajalankeun kahirupan urang saluyu jeung pangajaran ilahi-Na, sangkan ku cara éta urang tiasa nyalametkeun jiwa urang.

Iman

Iman, nurutkeun ajaran ti An Antiochus nu Mulya, nyaéta mimitian tina kasatuan urang jeung Gusti: jalma nu bener-bener percaya téh mangrupa batu pikeun candi Gusti, nu geus disiapkeun pikeun ngawangun Gusti Rama, diangkat ka luhur ku kakuatan Yesus Kristus, nyaéta ku salib jeung ku pitulung rahmat Roh Suci.

'Iman tanpa amal téh maot' (Yakobus 2:26). Amal iman téh nyaéta: kanyaah, karapihan, kasabaran, welas asih, handap asor, nanggung salib sorangan, jeung hirup nurutkeun Roh. Iman sajati moal bisa aya tanpa amal. Saha waé anu percaya sajati pasti bakal ngalakukeun amal hadé.

Harapan

Sadayana anu mibanda harepan anu teguh ka Gusti katarik ka Anjeunna sarta diterangkeun ku cahaya anu langgeng.

Lamun hiji jalma henteu kaleuleuwihan hariwang ngeunaan dirina alatan kanyaah ka Gusti jeung demi amal saleh, sabab nyaho yén Gusti ngurus dirina, mangka harepan sapertos kitu téh sajati jeung wijaksana. Tapi lamun hiji jalma nempatkeun sakabéh harepanana kana lampah sorangan, sarta ngan ukur ngadoa ka Gusti nalika musibah anu teu disangka-sangka kajadian, sarta, teu ningali aya cara ku kakuatan sorangan pikeun nyingkahanana, mimiti ngaharepkeun pitulung ti Gusti, mangka harepan sapertos kitu sia-sia jeung bohong. Harapan anu sajati néangan Karajaan Allah hungkul sarta yakin yén sagala nu diperlukeun pikeun kahirupan di dunya ieu pasti bakal disadiakeun. Hati moal tiasa manggihan karapihan dugi ka miboga pangharepan sapertos kitu. Pangharepan ieu anu sacara sampurna nenangkeun hate sareng mawa kabagjaan ka dinya. Ngeunaan pangharepan ieu, biwir nu paling suci ti Jurusalamet nyarios: *'Ka abdi, sadayana nu payah sareng beurat bebanana, sareng abdi bakal masihan anjeun katenangan'* (Mateus 11:28).

Asih ka Gusti

Anu geus ngahontal kanyaah sampurna ka Gusti hirupna siga teu aya. Sabab manéhna nganggap dirina salaku jalma asing di dunya nu katingali, sabar nungguan nu teu katingali. Manéhna geus sagemblengna robah jadi kanyaah ka Gusti sarta geus nyingkahan sagala iketan dunya.

Anu sajati nyaah ka Gusti nganggap dirina salaku jalma asing jeung pangumbara di bumi; sabab dina dirina, hasrat ka Gusti, kalayan jiwa jeung pikiran, ngan ukur mikirkeun Anjeunna wungkul.

Ngarawat jiwa

Manusa, dina dagingna, téh kawas lilin nu hurung. Lilin éta kudu pareum, sarta manusa kudu maot. Tapi jiwana abadi; ku kituna, urang kudu leuwih merhatikeun jiwa tibatan awak: *'Naon gunana lamun saurang manusa meunang sakumna dunya, tapi kaleungitan jiwana? Atawa naon harga nu bisa dibayar ku saurang jalma pikeun meubeurang jiwana*? (Matéus 16:26), nu, sakumaha geus dipikanyaho, euweuh nanaon di dunya nu bisa dijadikeun tebusan? Lamun hiji jiwa sorangan leuwih berharga tibatan sakumna dunya jeung karajaan di bumi, mangka Karajaan Sawarga leuwih ageung s . Urang nganggap jiwa leuwih mulya tibatan sagala hal séjén alatan, sakumaha ceuk Macarius Agung, Gusti milih pikeun silih komunikasi jeung ngahiji sipat ilahina jeung euweuh nu séjén—henteu jeung mahluk nu katingali—tapi ngan jeung manusa wungkul, nu dipikacinta-Na leuwih ti sakabéh mahluk-Na nu séjén.

Asih ka tatangga

Urang kudu ngubaran tatangga kalayan bageur, tanpa nepi ka katingali nyieun salah. Nalika urang malikeun beungeut ka batur atawa ngahina maranéhna, éta kawas aya batu nu ditempatkeun dina hate urang. Urang kudu usaha méré kanyamanan ka jiwa jalma nu keur bingung atawa putus asa ku kecap-kecap asih.

Lamun anjeun ningali dulur nu keur ngalakukeun dosa, tutupan manéhna, sakumaha disarankeun ku Santo Yacub ti Siria: 'Sebarkeun jubah anjeun di luhur jalma nu dosa tur tutupan manéhna.'

Dina urusan urang jeung tatangga, urang kudu suci boh dina ucapan boh dina pikiran, sarta ngubaran sadayana sarua; upama henteu, urang bakal ngajadikeun hirup urang sia-sia. Urang kudu nyaah ka tatangga sahenteuna sarua jeung nyaah ka diri sorangan, saluyu jeung paréntah Gusti: *'Cinta ka tatangga anjeun sakumaha anjeun nyaah ka diri sorangan'* (Lukas 10:27). Tapi ieu henteu meunang hartosna yén kanyaah ka tatangga urang, anu ngaleuwihan wates katengtreman, ngaganggu urang tina

ngalaksanakeun paréntah munggaran jeung pangpentingna ngeunaan kanyaah ka Gusti, sakumaha anu diajarkeun ku Gusti urang Yesus Kristus nyalira: *'Saha waé nu leuwih mikanyaah ka bapa atawa indung tibatan ka Kuring, teu pantes pikeun Kuring; sarta saha waé nu leuwih mikanyaah ka anak lalaki atawa anak awéwé tibatan ka Kuring, teu pantes pikeun Kuring'* (Matéus 10:37).

Karunya

Urang kudu welas asih ka nu miskin jeung nu asing; para cahaya agung jeung Bapa Garéja kacida merhatikeun ieu. Ngeunaan kabajikan ieu, urang kudu ngalakukeun sagala daya pikeun ngalaksanakeun paréntah Gusti di handap ieu: *'Sing welas asih, sakumaha Bapa anjeun welas asih'* jeung *'Abdi hoyong welas asih, lain kurban'* (Lukas 6:36; Mat. 9:13). Jalma anu wijaksana merhatikeun kecap-kecap panyalamet ieu, sedengkeun jalma anu teu wijaksana henteu; ku kituna, ganjaranana moal sarua, sakumaha anu disebatkeun: *'Saha waé anu melak sacara sakedik ogé bakal menuai sacara sakedik, sarta saha waé anu melak kalayan loba ogé bakal menuai kalayan loba'* (2 Kor. 9:6).

Mugi conto Petrus Nu Méré Roti, anu ku sabagian roti nu dipasihkeun ka nu nyungkeun meunang hampura pikeun sakabéh dosana (sakumaha nu dipidangkeun ka anjeunna dina hiji panglihatan), mere inspirasi ka urang pikeun welas asih ka tatangga urang—sabab sanajan kalakuan amal leutik pisan ogé nyumbang pisan pikeun meunang Karajaan Sawarga.

Sadakah kedah dipasihkeun kalayan haté nu gumbira, saluyu jeung ajaran Santo Yisak ti Suriah: 'Lamun anjeun masihan naon waé ka nu nyuhunkeun, hayu kabagjaan dina beungeut anjeun ngahiji heula saméméh kado anjeun, sarta hibakeun kasedihna ku kecap-kecap nu lemes.'

Teu ngadili jeung hampura kana kalepatan

Urang teu meunang ngadili saha waé, sanajan anjeun geus ningali ku panon sorangan aya jalma nu ngalakukeun dosa jeung terus-terusan ngalanggar paréntah Gusti, sakumaha anu disebatkeun dina Firman Gusti: *'Ulah ngadili, supaya anjeun moal diadili'* (Matéus 7:1). *'Saha anjeun pikeun ngadili abdi batur?' Manéhna nangtung atawa ragrag di payuneun Gustina sorangan. Jeung manéhna bakal dipulihkeun, sabab Allah cukup kuat pikeun mulangkeun manéhna*" (Roma 14:4). Loba leuwih hadé lamun salawasna ngingetkeun diri kana kecap rasul: *"Saha waé anu nyangka manéhna nangtung, sing ati-ati supaya ulah ragrag"* (1 Korinta 10:12).

Urang teu meunang nyimpen niat jahat atawa kabencian ka jalma-jalma anu musuh ka urang; sabalikna, urang kudu nyaah ka maranéhna sarta sabisa-bisa ngalakukeun kahadéan ka maranéhna, nurut kana piwuruk Gusti urang Yesus Kristus: *'Cinta ka musuh anjeun, sarta lakukeun kahadéan ka jalma-jalma anu benci ka anjeun'* (Matt. 5:44). Janten, upami urang usaha kalayan sagala tanaga pikeun ngalaksanakeun sadayana ieu, urang tiasa ngaharepkeun yén cahaya Ilahi bakal sumebar dina hate urang, ngajentrekeun jalan urang ka Yerusalem sawarga.

Naha urang ngahukum tatangga urang? Kusabab urang henteu usaha pikeun wawuh ka diri sorangan. Maranéhna anu sibuk ku nyaho diri sorangan teu boga waktos pikeun merhatikeun kalepatan batur. Nilai diri sorangan — teras anjeun moal ngeureunkeun batur. Nilai lampah jahatna, tapi ulah ngadili jalma anu ngalakukeunana. Urang kudu nganggap diri urang sorangan paling dosa di antara sakabéhna jeung ngahampura ka tatangga urang pikeun unggal lampah jahatna. Urang kudu benci ngan ka setan anu geus ngabawa urang kana jalan sesat. Kadang-kadang urang ngarasa siga aya batur nu keur ngalakukeun kalepatan, padahal sabenerna, ku niat hadé nu ngalakukeunana, éta mah kahadean. Leuwih ti éta, panto taubat kabuka pikeun

sadayana, sarta teu aya nu nyaho saha nu bakal asup heula—anjeun nu ngadili, atawa batur nu didili.

Taubat

Saha waé anu hayang disalametkeun kudu salawasna boga haté anu siap taubat jeung handap asor: *'Sumanget anu remuk téh kurban pikeun Gusti; haté anu remuk jeung handap asor, ya Gusti, Anjeun moal ngaremehkeunana'* (Mazmur 50:19). Kalayan sumanget anu handeueul kieu, hiji jalma bisa gampang tur aman nyingkahan sagala jebakan licikna setan, anu sagala usahana ditujukeun pikeun ngaganggu sumanget manusa sarta, nalika sumanget éta keur ruwet, nanem jukutna (rumput jahat), nurutkeun kecap-kecap Injil: *'Tuan, naha anjeun henteu nanem bibit anu hadé di lahan anjeun? Ti mana, tuluy, asalna jukut jahat éta? Aranjeunna ngawaler, 'Musuh jalma éta nu ngalakukeunana'"* (Matéus 13:27–28). Tapi nalika hiji jalma usaha miboga haté nu handap asor sarta ngajaga katengtreman dina pikiranna, mangka sagala tipu daya musuh jadi teu boga kakuatan; sabab di mana aya katengtreman jiwa, di dinya Gusti nyalira cicing: 'Dina katengtreman,' saur Kitab Suci, 'aya cicingna' (Mazmur 75:2).

Salila hirup urang, urang ngahina kamulyaan Gusti ku dosa-dosa urang; ku kituna urang kudu salawasna handap asor nyuhunkeun ka Gusti hampura pikeun dosa-dosa urang.

Puasa

Gusti urang Yesus Kristus, Pamimpin tapa brata jeung Jurusalamet urang, nguatkeun diri-Na ku puasa panjang samémén ngamimitian karya panyalametan umat manusa. Sareng sakabéh nu ngalaksanakeun tapa brata, anu niat ngawula ka Gusti, ngabekelan diri ku puasa sarta henteu ngaléngkah kana jalan Salib iwal ngaliwatan prakték puasa dina tapa brata. Aranjeunna ngukur kasuksésan dina tapa brata ku kasuksésan dina puasa.

Tapi, pikeun heran batur, para nu puasa suci ieu henteu kungsi karasa lelah, tapi salawasna waspada, kuat, jeung siap

pikeun lampah. Panyakit jarang pisan aya di antara maranéhna, sarta umur maranéhna kacida panjangna.

Sedengkeun daging jalma nu keur puasa jadi kurus jeung hampang, kahirupan spiritual ngahontal kasampurnaan sarta nembongkeun dirina ngaliwatan fenomena anu ajaib. Tuluy sumanget ngalaksanakeun lampahna, siga-siga dina wujud anu teu boga awak. Indra luar, siga-siga, pareum, sarta pikiran, misahkeun diri tina hal-hal dunya, ngalayang ka sawarga sarta sagemblengna kababawa dina renungan ngeunaan dunya spiritual. Nanging, henteu sadayana tiasa nerapkeun aturan ketat pikeun nahan diri dina sagala hal sareng nyabut sagala anu tiasa ngabantosan ngaleungitkeun kalemahanana. *'Saha waé anu tiasa nampi ieu, sing nampi'* (Matt. 19:12).

Urang kedah dahar cukup unggal poé sangkan awak, sanggeus kuat, jadi rerencangan jeung pabantu pikeun jiwa dina ngudag kabajikan: sabalikna, bisa waé kajadian yén nalika awak jadi lemah, jiwa ogé bakal jadi lemah. Dina poé Jumaah jeung Rebo, utamana salila opat mangsa puasa, turutan conto para Bapa jeung dahar sakali sapoé wungkul—sarta Malaikat Gusti bakal aya jeung anjeun.

Kasabaran jeung handap asor

Manusa kudu salawasna sabar sarta naon waé nu kajadian, narima éta kalayan sukur demi Gusti. Hirup urang téh ngan hiji menit lamun dibandingkeun jeung langgeng. Ku kituna*, 'kasangsaraan ayeuna,' sakumaha ceuk Rasul, 'teu pantes dibandingkeun jeung kamulyaan nu bakal diwaharkeun ka urang'* (Roma 8:18).

Sabar dina meneng nalika musuh ngahina anjeun, sarta muka hate anjeun ngan ka Gusti. Pikeun maranéhna anu ngahina anjeun atawa nyokot pakarang anjeun, usaha sabisa pikeun ngahampura maranéhna, saluyu jeung kecap Injil: *'Ulah menta deui naon anu geus dicokot ti anjeun'* (Lukas 6:30).

Lamun aya nu ngahina urang, urang kudu nganggap diri teu pantes dipuji, sabab lamun urang pantes, sakabéh jalma bakal sujud ka urang. Urang kudu salawasna ngarendahkeun diri di

hareupeun sadayana, nurut kana ajaran Santo Yacob Sang Siria: 'Ngarendahkeun diri anjeun, sarta anjeun bakal ningali kamulyaan Allah di jero diri anjeun.'

Panyakit

Awak téh abdi jiwa, sarta jiwa téh ratu. Ku kituna, mindeng kajadian yén, ku rahmat Gusti, awak urang kacapean ku panyakit. Ngaliwatan panyakit, hawa napsu jadi leuleus, sarta hiji jalma jadi sadar. Leuwih ti éta, kadang-kadang malah panyakit fisik sorangan timbul tina hawa napsu. Saha waé anu sabar nahan gering kalayan syukur, éta bakal diitung minangka lampah kabajikan, atawa malah leuwih ti éta.

Hiji sesepuh, anu keur kaserang dropsy, ngomong ka para dulur anu datang ka anjeunna hayang ngubaranana: 'Para bapa, doakeun supaya jero diri abdi henteu kaserang ku panyakit sapertos kieu. Ngeunaan sangsara ayeuna, abdi nyuhunkeun ka Gusti supaya Anjeunna ulah ujug-ujug nyalametkeun abdi tina ieu, sabab nalika diri luar abdi layu, diri jero abdi terus diropéa' (2 Kor. 4:16).

Katentreman jiwa

Katentreman jiwa kahontal *ngaliwatan* kasangsaraan. Kitab Suci nyarios: *'Kami parantos ngaliwatan seuneu jeung cai, sareng Anjeun parantos mawa kami ka tempat istirahat'* (Mazmur 65:12). Pikeun maranéhna anu hayang nyugemakeun Gusti, jalanna ngaliwatan loba kasangsaraan. Kumaha urang tiasa muji para martir suci pikeun sangsara anu aranjeunna tahan demi Gusti, padahal urang sorangan ogé teu tiasa nahan panas?

Teu aya nu leuwih ngabantu ngahontal katentreman batin tibatan sepi jeung, sabisa-bisa, paguneman terus-terusan jeung diri sorangan sarta paguneman anu jarang jeung batur.

Tanda kahirupan spiritual nyaéta jalma nu nyilem kana dirina sorangan jeung pagawean rusiah haté.

Karapihan ieu, kawas harta anu teu aya bandinganana, ditinggalkeun ku Gusti urang Yesus Kristus ka murid-murid-Na

samémèh pupus-Na, bari nyarios: *'Karapihan abdi tinggalkeun ka anjeun; karapihan abdi masihan ka anjeun'* (Yohanes 14:27). Rasul ogé nyarioskeunana: 'Sareng *karapihan Allah, anu ngaleuwihan sagala pamahaman, bakal ngajaga hate sareng pikiran anjeun dina Kristus Yesus'* (Filipi 4:7); *'Usahakeun karapihan sareng sadayana jalma, sareng kasucian, tanpa éta euweuh nu bakal ningali Gusti'* (Ibrani 12:14).

Ku kituna urang kedah ngarahkeun sakabéh pamikiran, kahayang, jeung lampah urang pikeun ngahontal karapihan Allah, sarta salawasna ngagero babarengan jeung Garéja: *'Ya Gusti Allah urang, pasihan urang karapihan'* (Yesaya 26:12).

Urang kudu ngalakukeun sagala daya pikeun ngajaga katentreman batin sarta ulah kagangu ku hinaan ti batur. Pikeun éta, urang kudu nyingkahan amarah dina sagala rupa cara, sarta ngaliwatan kasadaran ngajaga pikiran jeung haté tina fluktuasi anu teu pantes.

Caci maki ti batur kudu ditampi kalayan teu paduli, sarta urang kudu ngabiasakeun diri kana kaayaan pikiran sapertos kitu supaya éta katingali teu aya patalina jeung urang. Latihan sapertos kieu tiasa mawa karapihan ka jero haté urang sarta ngajadikeunana tempat cicing pikeun Gusti nyalira.

Urang ningali conto welas asih sapertos kitu dina kahirupan Santo Gregorius Wondersworker, anu dipénta suap sacara terbuka ku saurang jalang, ceuk cenah pikeun hiji dosa anu dilakukeun babarengan jeung manéhna. Anjeunna, sanajan kitu, tanpa sakedik ogé ambek ka manéhna, kalem nyarios ka salah sahiji rerencanganna: 'Pasihkeun gancang jumlah anu dipénta ku manéhna.' Sakali awéwé éta nampi pambayaran anu teu adil éta, manéhna mimiti dikawasa ku setan. Tuluy sang suci, sanggeus ngadoa, ngusir setan tina dirina.

Lamun, kumaha ogé, mustahil pikeun henteu ambek, sahenteuna urang kudu menahan lisan, saluyu jeung kecap-kecap ti Pangarang Mazmur: *'Abdi kagét tur teu tiasa nyarita'* (Mazmur 76:5).

Dina hal ieu, urang tiasa nyokot Santo Spyridon ti Trimythous sareng Anu Mulya Ephrem ti Suriah salaku conto

urang. Anu kahiji nampi hinaan ku cara kieu: nalika, ku paréntah raja Yunani, manéhna asup ka istana, salah sahiji abdi di kamar karajaan, nyangka manéhna téh gelandangan, ngahinakeun manéhna, nolak nganteurkeun manéhna ka jero kamar, malah mukul pipina. Santo Spyridon, anu teu boga niat jahat, malikeun pipi séjén ka anjeunna, saluyu jeung paréntah Gusti (Mateus 5:39). Nu Mulya Ephrem, basa cicing di gurun, kungsi kalaparan ku cara kieu. Muridna, basa mawa kadaharan, teu kahaja pegatkeun wadahna di tengah jalan. Romo nu Mulya, ningali muridna katingali sedih, ngomong ka anjeunna: 'Ulah sedih, dulur. Lamun dahareun teu hayang sumping ka urang, mangka urang nu bakal angkat ka dinya.' Tuluy Romo nu Mulya indit, linggih gigireun wadah nu pegat, tuluy ngumpulkeun dahareun éta sarta didahar. Kitu pisan kurangna niat jahat anjeunna!

Pikeun ngajaga katentreman pikiran, urang kudu miceun kasedihan jeung usaha ngajaga sumanget anu gumbira, saluyu jeung omongan Sirakh anu wijaksana: *'Kasedihan geus maéhan loba jalma, sarta euweuh mangpaatna'* (Sirakh 30:25).

Pikeun ngajaga katentreman batin, hiji jalma ogé kudu nyingkahan ngadili batur dina sagala cara. Katentreman batin dijaga ku sabar ka dulur jeung ku meneng. Nalika hiji jalma aya dina kaayaan pikiran sapertos kieu, manéhna nampi wahyu ilahi.

Pikeun nyingkahan kajiret dina perangkap ngadili tatangga, hiji jalma kudu waspada ka dirina sorangan, henteu narima warta goréng ti saha waé, sarta tetep acuh tak acuh kana sagala hal.

Pikeun ngajaga katentreman batin, hiji jalma kudu sering ngulik ka jero diri jeung nanya: 'Di mana abdi?' Dina ngalakukeun éta, hiji jalma kudu mastikeun yén indra awak, utamana paningal, ngawula ka diri batin jeung henteu ngaganggu jiwa ku objék indra; sabab ngan jalma anu ngalakukeun karya batin jeung ngajaga jiwana anu nampi kurnia ilahi.

Prestasi

Ka murid-murid anu hayang pisan ngalakukeun tapa brata anu kaleuleuwihi, Sang Venerable Seraphim nyarios yén nahan hinaan kalayan sabar jeung handap asor téh mangrupa ranté jeung baju bulu urang. (Ranté — ranté beusi jeung rupa-rupa beurat; baju bulu — pakéan kandel anu dijieun tina wol kasar.) Sababaraha ahli tapa maké pakéan ieu pikeun ngahukum awakna.

Urang teu meunang ngalakukeun lampah anu ngaleuwihan kamampuhan urang, tapi kudu usaha sangkan 'babaturan' urang—daging urang—tetep satia jeung sanggup ngamekarkeun kabajikan. Urang kudu nuturkeun jalan tengah, henteu ngalengkah ka katuhu ogé ka kenca (Amsal 4:27): masihan ka jiwa naon anu kaspiritualan, sarta ka raga naon anu kasaririalan, sakumaha diperlukeun pikeun ngajaga kahirupan samentawis ieu. Ogé ulah nolak pikeun nyumponan naon anu dipénta ku kahirupan sosial sacara adil, saluyu jeung kecap Kitab Suci: *'Pasrahkeun ka Kaisar naon anu kagungan Kaisar, jeung ka Allah naon anu kagungan Allah'* (Matéus 22:21).

Urang kudu lemes ka diri sorangan dina kalemahan jeung kakuranganana, sarta sabar kana kasalahan sorangan, sakumaha urang sabar kana kasalahan tatangga; tapi urang teu meunang lalaworakeun diri, tapi kudu terus-terusan ngadorong diri pikeun jadi leuwih hadé.

Naha anjeun parantos tuang kaleuleuwihan atawa ngalakukeun hal séjén anu jadi ciri kalemahan manusa, ulah hariwang, ulah nambah karuksakan kana karuksakan; tapi, kalayan kawani, dorong diri anjeun pikeun jadi leuwih hadé, sarta usaha pikeun ngajaga katentreman haté, saluyu jeung kecap Rasul: *'Bagja jalma anu henteu ngahukum dirina dina naon anu dipilihna'* (Rom. 14:22). Kecap-kecap Jurusalamet nyatakeun harti anu sami: *'Lamun maraneh henteu robah jeung jadi siga barudak, maraneh moal asup ka Karajaan Sawarga'* (Matt. 18:3).

Urang kudu ngahaturkeun sagala kasuksesan dina naon waé ka Gusti sarta nyarios sakumaha nabi: *'Henteu ka kami, ya Gusti,*

henteu ka kami, tapi pasihan kamulyaan ka nami Anjeun' (Mazmur 113:9).

Kasucian Haté

Urang kedah terus-terusan ngajaga haté urang tina pikiran jeung kesan anu teu pantes, saluyu jeung kecap pangarang Kitab Amsal: *'Leuwih ti sagalana, jaga haté anjeun, sabab sagala lampah anjeun asalna ti dinya'* (Amsal 4:23).

Ngaliwatan pangjagaan haté anu terus-terusan, kabersihan lahir di jerona, nu ngajadikeun panglihatan Gusti bisa kahontal, sakumaha dijamin ku Kabeneran langgeng: *'Bagja jalma nu haténa bersih, sabab maranéhna bakal ningali Gusti'* (Matéus 5:8).

Naon waé anu pangalusna dina hate, urang teu meunang ngungkabkeunana tanpa alesan, sabab ngan nalika dijaga salaku harta karun di jero hate, éta bakal tetep aman tina musuh anu katingali jeung anu teu katingali. Ulah ngungkabkeun rusiah hate ka saha waé.

Ngaréngsékeun Gerak-gerik Haté

Lamun hiji jalma nampi hal ilahi, manéhna bagja dina haténa; tapi lamun nampi hal sétan, manéhna jadi bingung.

Haté saurang Kristen, sanggeus nampi hiji hal nu ilahi, teu merlukeun jaminan ti luar yén éta asalna ti Gusti, tapi yakin ku lampah éta sorangan yén panarimaanana asalna ti sawarga, sabab ngarasa di jero dirina buah-buah rohani: *'asih, kabagjaan, karapihan, kasabaran, kahadean, kabajikan, kasatiaan, kalembutan, pangendalian diri'* (Gal. 5:22). Tapi sétan, sanajan manéhna ngarobah dirina jadi malaikat cahaya (2 Kor. 11:14), atawa nampilkeun pamikiran anu paling masuk akal, haté bakal tetep ngarasa samar, kagundahan dina pamikiran jeung kabingungan émosi.

Sétan, kawas singa nu ngintip (Mazmur 9:30), sacara rusiah nyetél jebakan pikiran nu kotor jeung teu saleh pikeun urang. Ku

kituna, pas urang sadar kana éta, urang kudu mecahna ku cara merenung jeung ngadoa.

Perlu usaha jeung kewaspadaan anu gedé sangkan nalika urang nganyanyikeun mazmur, pikiran urang saluyu jeung hate jeung biwir urang, supaya teu aya bau teu hadé anu nyampur jeung doa urang ka kemenyan. Sabab Gusti benci kana hate anu pinuh ku pikiran anu teu suci.

Hayu urang terus-terusan, siang jeung peuting, kalayan cimata, ngarendahkeun diri di payuneun kahadean Gusti, supaya Anjeunna ngabersihkeun hate urang tina sagala pikiran jahat, sangkan urang pantes nyanggakeun ka Anjeunna pangabdian urang. Nalika urang henteu nahan pikiran jahat anu ditanamkeun ku setan, urang ngalakukeun kahadéan.

Sumanget nu kotor ngan boga pangaruh kuat ka jalma-jalma nu dikawasa ku hawa nafsuna; tapi jalma-jalma nu geus ngabersihkeun diri tina hawa nafsuna ngan katarajang ti luar wungkul, atawa sacara permukaan. Jalma ngora mah teu bisa ulah kaganggu ku pikiran-pikiran daging. Tapi maranéhna kudu ngadoa ka Gusti sangkan percikan hawa nafsu jahat bisa pareum di jero diri maranéhna ti mimiti. Supaya seuneuna moal tumuwuh kuat di jero diri maranéhna.

Kahariwang kaleuleuwihi ngeunaan urusan dunya

Katerlaluan paduli kana urusan dunya téh ciri jalma nu teu percaya jeung nu haténa lemah. Sialna urang lamun, bari mikirkeun diri sorangan, urang henteu nancebkeun harepan ka Gusti, nu mikacinta urang! Lamun urang henteu ngahaturkeun kana Anjeunna berkah nu katingali nu urang raosan dina jaman ayeuna, kumaha urang tiasa ngarepkeun ti Anjeunna berkah nu dijangjikeun dina mangsa nu bakal datang? Ulah nepi ka urang teu boga iman kitu, tapi hayu urang néangan heula Karajaan Allah, sarta sagala kaperluan ieu bakal ditambihkeun ka urang — nurutkeun kana kecap Jurusalamet (Matéus 6:33).

Sedih

Nalika sumanget jahat kasedihan ngawasaan jiwa, éta ngeusianana ku pait jeung kasangsaraan, nyegahna tina ngadoa kalayan sumanget anu pantes, ngahalangan maca tulisan-tulisan rohani kalayan merhatikeun, nyabut lemah lembut jeung niat hadé dina pergaulanna jeung batur, sarta nyababkeun benci kana sagala paguneman. Sabab hiji jiwa nu pinuh ku kasedihan, siga nu edan jeung ngamuk, teu bisa narima naséhat hadé kalayan tenang atawa ngajawab patarosan nu diajukeun kalayan lemah lembut. Jiwa éta ngajauhan jalma-jalma, siga nu nyingkahan nu disalahkeun kana kasusahna, tanpa sadar yén sabab sangsara éta aya di jero dirina sorangan. Kasedihan téh cacing jantung, nu ngagigiti indung nu ngalahirkeunana.

Saha waé anu geus ngungkulan hawa napsuna, ogé geus ngungkulan kasedihan. Tapi saha waé anu dikawasa ku hawa napsu moal bisa kabur tina belenggu kasedihan. Sakumaha jalma gering katingali tina warna beungeutna, kitu ogé jalma anu dikawasa ku hawa napsu katingali tina kasedihan.

Anu bogoh ka dunya moal tiasa henteu sedih. Tapi anu geus nampik dunya salawasna bagja. Sakumaha seuneu ngamurnikeun emas, kitu ogé kasedihan demi Gusti [tobat] ngamurnikeun hate nu dosa.

Kahirupan Aktif jeung Kontemplatif

Manusa diwangun ku jiwa jeung raga; ku kituna, lalampahan hirupna kudu diwangun ku lampah jasmani jeung rohani — tina lampah jeung renungan.

Jalan kahirupan aktip diwangun ku: puasa, pantang, jaga, sujud, doa, jeung prakték askétis awak séjénna, anu nyusun jalan sempit jeung hésé nu nurutkeun kecap Gusti ngarah ka kahirupan langgeng (Matéus 7:14).

Jalan kahirupan kontemplatif téh nyaéta ngarahkeun pikiran ka Gusti, ku merhatikeun kalayan tulus, doa anu khusyuk, jeung kontemplasi ngaliwatan latihan-latihan ngeunaan hal-hal spiritual.

Saha waé anu hayang ngajalankeun kahirupan spiritual kudu ngamimitian ku kahirupan aktif, teras engké ngaléngkah ka kahirupan kontemplatif, sabab tanpa kahirupan aktif moal mungkin asup kana kahirupan kontemplatif.

Kahirupan aktip ngabersihkeun urang tina hawa napsu dosa jeung ngangkat urang ka tingkat kasampurnaan aktip; sarta ku kituna, éta nyiapkeun jalan pikeun urang kana kahirupan kontemplatif. Sabab ngan jalma anu geus dibersihkeun tina hawa napsu jeung geus ngahontal kasampurnaan anu bisa asup kana kahirupan éta, sakumaha anu katingali tina kecap-kecap Kitab Suci: *'Bagja jalma nu haténa murni, sabab maranéhna bakal ningali Gusti'* (Matius 5:8), sarta tina kecap Santo Gregorius Teologian: 'Ngan jalma nu sampurna dina pangalamanana nu bisa asup ka kontemplasi kalayan aman.'

Lamun henteu manggihan pituduh spiritual anu bisa nungtun urang dina jalan kahirupan kontemplatif, mangka urang kudu dipingpin ku Kitab Suci, sabab Gusti nyalira maréntahkeun urang pikeun diajar ti dinya, nyarios: *'Pariksa Kitab Suci, sabab anjeun nyangka yén ngaliwatan éta anjeun gaduh kahirupan langgeng'* (Yohanes 5:39).

Henteu meunang ninggalkeun kahirupan aktip sanajan geus maju nepi ka ngahontal kahirupan kontemplatif, sabab kahirupan aktip ngabantu jeung ngangkat kahirupan kontemplatif.

Cahaya Kristus

Pikeun nampi jeung ngarasa cahaya Kristus dina haté, hiji jalma kudu, sabisa-bisa, misahkeun diri tina urusan nu katingali. Sanggeus ngabersihkeun jiwa ngaliwatan tobat jeung amal hadé, kalayan iman nu tulus ka Nu Disalib, sarta sanggeus nutup panon jasmani, hiji jalma kudu nyilemkeun pikiran kana jero haté sarta ngagero tanpa eureun-eureun ngucapkeun ngaran Gusti urang Yesus Kristus. Teras, saluyu jeung sumanget jeung gairah roh ka Nu Dipikacinta (Lukas 3:22), jalma manggihan kabagjaan dina ngaran nu diucapkeun, nu ngagerakkeun dahaga pikeun pencerahan pangluhurna.

Nalika hiji jalma merenung kana cahaya langgeng di jero dirina, pikiranna jadi suci tur bébas tina sagala persepsi indra. Lajeng, ku kababawa ku kontemplasi kana kaéndahan nu teu diciptakeun, manéhna poho kana sagala hal nu patali jeung indra, malah teu hayang ningali dirina sorangan, tapi miharep nyumput di jero haté bumi, salami manéhna henteu kaleungitan kahadéan sajati ieu—Gusti.

Pangrengsepan Roh Suci

(ti paguneman sareng Motovilov)

Tujuan sajati kahirupan Kristen urang nyaéta pikeun meunangkeun [nampi, meunangkeun] Roh Suci ti Gusti. Puasa, jaga, doa, sedekah, jeung sagala amal hadé anu dipigawé demi Kristus téh mangrupa cara pikeun urang meunangkeun Roh Suci ti Gusti. Ngan amal hadé anu dipigawé demi Kristus anu ngahasilkeun buah-buah Roh Suci pikeun urang.

Sababaraha urang nyebutkeun yén kakurangan minyak dina 'dara nu bodo' ngarujuk kana kakurangan amal hadé dina kahirupan (parabel Sapuluh Dara, Mateus 25:1–12). Panafsiran ieu henteu lengkep leres. Naon kurangna amal hadé nu bisa maranéhna gaduh, padahal maranéhna disebut perawan, sanajan maranéhna téh jalma nu suci tapi bodo? Sabab kesucian perawan téh kabajikan pangluhurna, hiji kaayaan nu sarua jeung para malaikat, sarta bisa nyalira jadi pangganti sakabéh kabajikan séjén. Kuring, saurang jalma nu malarat, nyangka yén anu sabenerna kurang téh nyaéta rahmat ti Roh Suci Nu Maha Suci ti Gusti. Dina ngalaksanakeun kabajikan, para gadis ieu, dina kabodoan spiritualna, yakin yén hiji-hijina kawajiban Kristen téh ngan ukur ngalaksanakeun kabajikan wungkul. 'Urang geus ngalaksanakeun kabajikan, sarta ku kituna geus ngalaksanakeun karya Gusti'; tapi naha maranéhna geus nampi rahmat Roh Gusti, atawa geus ngahontalna, éta mah lain paduli maranéhna… Panghasilan (narima) Roh Suci ieu téh sabenerna nu disebut 'minyak' nu kurang ku para 'bodoh suci'. Aranjeunna disebut 'bodoh suci' sabab maranéhna poho kana buah utama kabajikan—

rahmat Roh Suci—tanpa éta euweuh kasalametan pikeun saha waé, komo bakal aya, sabab: 'Unggal jiwa dipiara (diuripkeun deui) ku Roh Suci jeung diangkat ngaliwatan kasucian, sarta disinaran ku misteri suci tina Kasatuan Tritunggal.' Roh Suci nyalira cicing di jero jiwa urang, sarta éta pisan ayana-Na di jero diri urang, Nu Maha Kawasa, sarta cicingna Kasatuan Tilu-Hiji-Na jeung sumanget urang ngan dipasihan ngaliwatan usaha satia urang pikeun meunangkeun Roh Suci, nu nyiapkeun dina jiwa jeung raga urang hiji tahta pikeun cicingna Gusti nu nyiptakeun sagala rupa jeung sumanget urang, nurutkeun kecap Gusti nu teu robah: *'Abdi bakal cicing di antara maranéhna sarta janten Allahna, sarta maranéhna bakal janten umat Abdi'* (Imamat 26:12).

Ieu téh pas minyak dina lampu para gadis wijaksana, anu sanggup hurung caang tur terus-terusan; sarta para gadis éta, kalayan lampu anu hurung, sanggup ngantosan Panganten lalaki anu datang di tengah peuting, sarta asup babarengan anjeunna ka balé kabagjaan. Para gadis nu bodo, sanajan ningali yén lampuna geus ampir pareum, indit ka pasar mésér minyak, tapi teu sempet balik pas waktuna, sabab panto geus ditutup. Pasar téh kahirupan urang; panto kamar panganten, anu ditutup sahingga maranéhna teu bisa asup ka Panganten, téh pati manusa; para gadis wijaksana jeung nu bodo téh jiwa Kristen; minyakna lain amal urang, tapi rahmat Roh Suci Allah anu ditampi ngaliwatan éta, anu ngarobah urang tina karuksakan jadi teu karuksakan, tina paéh rohani jadi hirup rohani, tina poék ka cahaya, tina kandang ayana urang—di mana hawa nafsu diiket kawas sapi jeung sasatoan—jadi candi Kasucian, jadi aula pangcaangna kabagjaan langgeng dina Kristus Yesus.